

11/09/2023

Патријарх и хиљаде ђака и њихових наставника на молебну за почетак школске године

Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије служио је 9. септембра 2023. године у заветном храму Светог Саве на Врачару свету Литургију са призивом Духа Светог поводом почетка нове школске године, уз молотвено учешће неколико хиљада ђака и њихових родитеља, наставника и директора школа.

Саслуживали су преосвећена господа епископи ремезијански Стефан и новобрдски Иларион; свештеници Радивој Панић, Душан Раковић, Ненад Јовановић, Иван Штрбачки, Бранислав Кличковић, Далибор Стојадиновић, Владимир Пекић, Стеван Јовановић, Игор Батес и Димитрије Белцис из Солуна; као и ђакони Драган Радић, Радомир Врућинић, Мирослав Митровић, Немања Калем, Дарко Радовановић и Младен Ковачевић.

У беседи после читања светог Јеванђеља, Његова Светост Патријарх је поручио:

- Драга децо, драги наставници, вероучитељи и професори, сабрали смо се да се помолимо Богу пред почетак школске године. И као што је веома важно да се трудимо, да уложимо све напоре да што је могуће боље изучимо све оне лекције и задатке који нам се у школи задају, једнако је важно и да се молимо Богу. Боље рећи, све оно што јесмо, што имамо и што знамо само онда када је честито, када је учињено на исправан и честит начин, када је започето молитвом, када је прожето молитвом и када се завршава молитвом може донети свој најбољи могући резултат, најбољи могући плод. Шта то значи? То значи да увек сваки посао треба да започнемо молитвом, да се молимо док тај посао радимо и да на крају молитвом захвалимо и заблагодаримо Богу на свему што је било добро, али и што је било напорно у том послу.

За децу школа је поред породице најважније место. За децу поред браће, сестара, родитеља и сродника постоје исто тако веома важни људи, а то су другари. Знамо, драга децо, да је школа и када нам је тешко, а нарочито када нам је лако, увек драга, јер је то место где срећемо себи блиске људе, своје другове и другарице, а наравно и учитеље и наставнике. Знамо добро да треба сви у школи да учите што је боље могуће, да стекнете што је могуће боље сва знања која вам се дају у школи. Међутим, школа је у најстарија времена у нашем народу увек била поред места за стицање знања и место на којем се учимо врлини и живимо врлином. Школа је била и место на којем се учимо љубави и живимо љубављу, место у којем се учимо добру и живимо добром. Трудимо се да учећи добро ширимо добро и на све што је око нас, најпре на своје другове и другарице, на своје учитеље и учетељице, а онда и на читаву природу, јер знање које није резултат љубави, знање које није утемељено на љубави може лако да се претвори у нешто што је лоше за друге људе, а самим тим лоше и за нас. Само онда када се учимо врлини, добру, лепоти и љубави, када се, дакле, учимо да будемо честити и исправни људи, онда ће знања која стичемо у школи нама на крају бити на корист и бити употребљена на добро других људи.

У школи, наравно, сазнајемо да смо ми потребни другима, али исто тако једнако важно разумемо да су нама и други потребни, да не постојимо само ми као појединци и да не може све да се одвија у нашем животу онако како ми хоћемо. У школи се учимо, а то је врлина и то је добро, да чинимо све рачунајући увек да постоје и други око нас, рачунајући да то што чинимо и што радимо треба да буде корисно и за оне око нас. Учимо и да они који су око нас имају такође потребу да буду примећени, да буду поштовани, да буду вољени, да буду признати. Зато ћемо само онда када признајемо и поштујемо наше другове и другарице, када их волимо, осећати радост и моћи да препознамо да смо и ми вољени.

Дакле, нека нам Бог на почетку школске године, зато се и молимо, отвори наше умове, али и наша срца, да што је могуће боље научимо све што је потребно, али исто тако и да што је могуће више отворимо своје срце – да имамо и знања и љубави. То је могуће ако знамо да је Бог увек са нама и да ће када ми учинимо све што треба да учинимо на крају бити оно што Бог хоће, а то значи да ће бити оно што је најбоље за нас. Понекад не можемо да разумемо у једном тренутку зашто је нешто тако како јесте, али када прође време, ако се молимо Богу, ако знамо да је Бог са нама и ако знамо да ће нам Бог помоћи, стећи ћемо стрпљивост и стпељења и онда ћемо дочекати време

када ћемо разумети зашто је нешто било онако како је било и јуче, и прекјуче и пре годину дана.

Нека Бог да што више знања, али исто тако што више љубави, што више разумевања међу вама, што више поштовања међу вама, али и разумевање у односу на ваше учитеље и наставнике, јер је на њима велика одговорност и брига. Сви заједно, децо, да се увек молите за своје учитеље и своје наставнике, јер њихов крст уопште није мали. Од њих очекујете и ви, очекују и ваши родитељи, очекује и читаво друштво, а они су само неко од вас и заједно са вама труде се да ви будете што је могуће бољи. Нека Бог да да будете радосни, паметни и добри. Сваког дана да се трудите и да дате себи задатак да будете бољи и бољи, као и да сваки радни дан почињете молитвом Богу, једноставно молитвом Оче наш и да том моливом одете на починак, на спавање. Тако ће дочи мир у вас, међу вас и међу све нас. Нека вас све Господ благослови! Срећан почетак школске године!

Након торжественог богослужења, Његова Светост Патријарх је угостио директоре и вероучитеље Архиепископије београдско-карловачке у Парохијском дому храма Светог Саве. У пријатној атмосфери патријарх Порфирије се још једном обратио драгим гостима, благословио их и позвао да упуте предлоге који би допринели већем доприносу веронауке остваривању образовно-васпитних циљева у нашим школама. Том приликом патријарх Порфије је истакао:

- Понављам, друштво нема право да очекује да сав терет негативних утицаја који делују у једном друштву сломи просвета, иако оно управо то чини. Уместо тога, неопходно је да се запитамо: Ко нам ствара законске оквире којима се омогућује и поздравља све већа изложеност наше деце све негативнијим утицајима? Ко нам намеће законе који у исто време налажу наставницима да не чине оно шта им и дугогодишње искуство и савест налажу и да чине управо оно шта се супротставља и искуству и здравој памети? Откуда то долази? У име чега? У име које идеологије? Друштво мора да схвати да је помоћ потребна не само нашој деци, него и вама који са децом радите.

Најбољи сведоци свих негативних догађања у нашем друштву сте управо ви. Ви најбоље осећате и у ком правцу и којом брзином се наше друштво мења. Оно шта улива наду јесте чињеница да терет одговорности коју смо вам наметнули, као и терет осуде која вам се неретко критизерски износи, могу

поднети само људи који надахнуће налазе у нечем сасвим ирационалном! У лудој, па ако хоћете и „лудачкој“ љубави коју осећате према деци! у лудој и „лудачкој“ одговорности коју осећате за нашу децу! То је једини разлог и једино гориво које вас покреће – уверен сам у то. Све друго је против вас и против вашег труда.

Треба да знате да у вашем подвигу нисте сами. У школама су, хвала Богу, и наши вероучитељи. Њима ове и овакве љубави не мањка. Сведочим вам да је управо таква љубав код многих од њих, које лично познајем, једино гориво, једини покретач да буду ту где јесу и носе тај терет са вама. Молим вас и позивам вас да се и на њих ослоните у свим питањима која се тичу васпитања, а њих позивам да се дају христообразно, не штедећи себе.

Морам, нажалост, да подсетим и на једну горку истину. Пре неколико година, када је одлучено да је превише педагога и психолога у нашим школама, одлучено је и да се веронаука деградира из предмета у програм, да се практично избаци из распореда часова и маргинализује. Морам вам рећи да су тадашњег Патријарха преварили, безочно и срамотно слагали, али на своју срамоту и бешчашће, они су преварили не само српског Патријарха, него и свој народ. Сада се тешком муком боримо да веронауку вратимо тамо где је била. Но, искуство нас учи да ништа добро и ваљано у животу не бива без отпора, па тако ни ово.

Вас, пак, молим конкретну ствар: да омогућите представљање изборних предмета и њихових наставника родитељима и ђацима пре него што направе избор, као и да не браните промену избора једном у току образовног циклуса. Ово не тражим због користи веронауке, него принципијелно и без обзира да ли неко хоће да пређе са грађанског васпитања на веронауку или обратно, принципијелно, дакле, будући уверен да се истине вере не могу наметати на силу.

